

HỒI THỨ MỘT TRĂM BỐN MƯƠI LĂM

CÔNG CHÚA DIỄN KỊCH RẤT THẦN TÌNH

Hi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Tên tiểu Hán gian này thật là lanh trí.

Gã chỉ cười mà không đáp.

Ngô ứng Hùng cười nói:

- Về việc tiền bạc Vi huynh đệ bất tất phải quan tâm. Chúng ta là chỗ anh em thì dĩ nhiên thương lượng với nhau chẳng khó khăn gì.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tiểu Vương gia đã có tấm lòng hào phóng như vậy, tiểu tướng xin thay mặt anh em dâng lời cảm tạ.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Tiểu Vương gia! Còn việc mời Công chúa đi giá xin tiểu Vương gia tự làm lấy.

Gã cười hì hì nói tiếp:

- Hai vị đã là vợ chồng thì muốn thương lượng với nhau thế nào cũng được. Trong lúc đêm hôm khuya khoắt này tiểu tướng không tiện tiến vào phòng của Công chúa.

Gã nhủ thầm trong bụng:

- Ta để hắn vào coi cho thấy rõ tên Mông Cổ rậm râu kia có ở trong phòng này không?

Ngô ứng Hùng ngần ngừ một chút rồi lăm nhăm gật đầu. Hắn đứng ngoài rèm đóng đặc lên tiếng:

- Khỏi bẩm Công chúa! Ngọn lửa đang cháy lan sang phía bên đây xin Công chúa đi giá đi chỗ khác an toàn hơn.

Sau một lúc mới nghe thanh âm ôn nhu từ trong phòng cất lên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ngô ứng Hùng lặp lại câu vừa rồi lần nữa.

Công chúa khẽ nói:

- Người vào đây!

Ngô ứng Hùng bụng bảo dạ:

- Tuy ta chưa làm lễ thành hôn với Công chúa, nhưng hiển nhiên đã là danh phận Phò mã. Bây giờ gặp việc khẩn cấp, ta có vào phòng nàng cũng không phải là vượt lễ. Vụ này mà chẳng tra xét cho ra là không ổn. Ngoài ta, còn ai dám tiến vào phòng nàng nữa?

Hắn nghĩ vậy liền vén rèm bước vào.

Vì Tiểu Bảo cùng hơn trăm tên Ngự tiền thị vệ, Kiêu Kỵ doanh quan và bọn gia tướng ở Bình Tây Vương phủ châu chực bên ngoài chẳng ai dám lên tiếng.

Sau một lúc lâu, thủy chung vẫn không nghe thấy trong phòng có động tĩnh gì.

Mọi người chờ hồi lâu rồi liếc mắt nhìn nhau, trên môi thoáng lộ nụ cười bí mật. Ai nấy đều nghĩ bụng:

- Cặp vị hôn phu thê này chưa từng gặp mặt nhau, nay bỗng tương hội ở trong khuê phòng, chắc là mùi mẫn lắm. Không hiểu hai người nói những chuyện gì với nhau? Liệu tiểu Vương gia có dám ôm nàng vào lòng, hay bỗng nàng lên mà hôn không?

Chỉ có Vì Tiểu Bảo trong lòng ngấm ngấm ghen tức, nhưng gã cũng biết mục đích của Ngô ứng Hùng vào phòng là để sục tìm Hãn Thiếp Ma. Gã cho là lúc này Ngô ứng Hùng chưa chắc đã dám giở thói lần khân với Công chúa.

Đột nhiên Công chúa kêu thét lên:

- Tên đại đom vô lễ! Người... không được làm thế. Bước ra cho mau!

Bọn người bên ngoài nhìn nhau cười khúc khích nghĩ bụng:

- Tiểu Vương gia không nhìn được nữa đã động thủ sờ soạng rồi.

Lại nghe Công chúa la làng:

- Người không được... cỏi xiêm y ta. Cút ngay đi! Trời ơi! Có ai cứu ta không? Tên này chực cưỡng gian! Cứu mạng! Cứu mạng!

Mọi người không nhìn được phải phì cười, đều cho là Ngô ứng Hùng đã nổi lòng hươu dạ vượn không nhìn được nữa, đâm ra làm ầu. Nhưng họ lại nghĩ rằng:

- Công chúa dù là vợ hần song chưa cử hành hôn lễ, sao hần lại cần rở thế?

Mấy tên võ tướng gan dạ hơn dám nổi lên tròng cười sằng sặc.

Bọn Ngự tiền thị vệ chăm chú ngó Vi Tiểu Bảo, chờ gã đưa mắt ra lệnh để thi hành. Chúng chẳng biết có nên bảo vệ Công chúa hay không, chỉ nghĩ thầm trong bụng :

- Thằng lỏi Ngô ứng Hùng cưỡng gian Công chúa tuy có điều vô lễ, song lại là việc riêng của vợ chồng hần. Bọn mình là phận nô tài mà can thiệp vào một cách vô ý thức thì chỉ tổ rước lấy tai họa.

Vi Tiểu Bảo trống ngực đánh thành thành tự hỏi :

- Tên tiểu Hần gian này vốn là con người tinh tế mà sao bữa nay cử động hồ đồ? Chẳng lẽ... hần muốn gia hại Công chúa?

Gã liền lớn tiếng hô :

- Tiểu Vương gia! Mời tiểu Vương gia ra đi! Chớ có đắc tội với Công chúa.

Công chúa lại la hai tiếng Cứu mạng .

Bỗng nghe đoàng một tiếng vang lên. Đúng là súng nổ.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, vẩy tay la:

- Xảy ra đại sự mất rồi.

Gã rảo bước vào nhà. mấy tên Ngự tiền thị vệ và bọn gia tướng cũng vào theo thì thấy Công chúa co rúm trong góc phòng, mình quàng chiếc khăn gấm. Một cái đuôi trắng nõn thò ra ngoài, hai cánh tay trần. Hiển nhiên toàn thân nàng chẳng mặc xiêm y chi hết.

Ngô ứng Hùng trần truồng nằm dưới đất không nhúc nhích. Dưới mình toàn những máu tươi. Trong tay còn cầm khẩu súng.

Mấy người đứng trước tình trạng này đều kinh hãi đến thộn mặt ra.

Bọn gia tướng trong Vương phủ không hiểu Ngô ứng Hùng sống hay chết. Chúng lại sờ mũi còn thấy thở, trái tim còn đập, thì ra hắn mới ngất đi.

Công chúa vừa khóc vừa la:

- Tên này... vô lễ với ta. Nó... là ai? Vi đô thống! Giết nó đi!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Y là phò mã Ngô ứng Hùng.

Công chúa la lên:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Nó lột xiêm y ta và tự cởi quần áo mình... Nó là tên ác đồ. Mau mau giết nó đi!

Bọn Ngự tiền thị vệ thấy vậy thì trong lòng phần nộ vô cùng! Chúng nghĩ thầm:

Bọn mình vâng lệnh Hoàng thượng đi bảo vệ Công chúa mà Công chúa là ngự muội của đức Hoàng thượng. Nay tấm thân cành vàng lá ngọc của nàng bị thằng lỏi Ngô ứng Hùng làm nhục nhã đến thế là mình không hết phận sự rồi.

Bọn gia tướng trong Vương phủ tên nào cũng vẻ mặt ngơ ngác, trong lòng hổ thẹn.

Trong bọn này có mấy tên mẫn cán, tinh tế, bụng bảo dạ:

- Sự việc đã xảy ra thế này, nếu mình tra xét ở trong phòng Công chúa tìm được Hãn Thiếp Ma thì còn có thể trả miếng lại Công chúa, hay ít ra cũng có đường cãi cổi.

Chúng liền giả vờ chân tay luống cuống cứu chữa Ngô ứng Hùng, mà thực ra đảo mắt nhìn quanh, chúng ngó cả xuống gầm giường, nhưng làm gì có tông tích Hãn Thiếp Ma?

Đột nhiên một tên gia tướng trong Vương phủ la lên:

- Hạ... hạ bộ của thế tử...

Hạ bộ Ngô ứng Hùng máu chảy đầm đìa, ai cũng nhìn thấy rồi. Ban đầu chúng còn tưởng vì hắn vô lễ với Công chúa mà dính máu, bây giờ nghe người kia la hoảng mới nhìn kỹ lại thì thấy máu tươi hấy còn chảy ra không ngớt. Hiển nhiên hắn đã bị thương.

Bọn gia tướng kinh hãi không bút nào tả xiết, vội lấy thuốc dấu bên mình ra rịt vết thương cho Ngô ứng Hùng.

Vì Tiểu Bảo lớn tiếng quát:

Ngô ứng Hùng dám vô lễ với Công chúa là phạm tội đại bất kính! Trước hết phải bắt giam y lại rồi tâu lên Thánh thượng trị tội.

Bọn Ngự tiền thị vệ dạ ran chạy lại nắm lấy Ngô ứng Hùng.

Đám gia tướng trong Vương phủ đều đã tai nghe mắt thấy việc Ngô ứng Hùng xúc phạm Công chúa, chẳng còn chối cãi vào đâu được. Chúng nghe Vì Tiểu Bảo quát tháo đều la thầm trong bụng:

- Vụ này thật là hồng bút! Không thể văn hồi được nữa.

Chẳng tên nào có ý kháng cự.

Một tên gia tướng khom lưng nói:

- Xin Vì đô thống rộng ơn cho. Thế tử mình bị trọng thương, bọn nô tài thỉnh cầu Đô thống chuẩn cho đưa thế tử về phủ điều trị. Được vậy thì Vương gia của bọn nô tài chẳng bao giờ dám quên đại đức. Trăm đường tội lỗi đều ở nơi thế tử, chỉ còn trông vào đại lượng của Công chúa và sự che chở của Đô thống.

Vì Tiểu Bảo vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Y làm nên đại tội, khi nào bọn ta dám lừa dối Hoàng thượng, còn che chở làm sao được? Các người có chuyện gì hãy lui ra cả ngoài kia rồi sẽ nói. Đây là tấm điện của Công chúa mà các người kéo vào chật ních thì còn ra thể thống gì nữa?

Bọn gia tướng vâng dạ luôn miệng. Chúng nâng đỡ Ngô ứng Hùng đưa ra ngoài phòng.

Bọn Ngự tiền thị vệ cũng ra theo. Trong phòng chỉ còn lại Công chúa và Vi Tiểu Bảo hai người.

Công chúa mỉm cười nhìn Vi Tiểu Bảo vẫy tay.

Vi Tiểu Bảo chạy đến trước giường. Công chúa giang tay ôm lấy vai gã, ghé miệng vào tai nói nhỏ:

- Ta đã xẻo cái đó của gã rồi.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi hỏi:

- Công chúa... Công chúa bảo sao?

Công chúa hà hơi vào tai gã khẽ cười đáp:

- Ta dùng súng bắt hắc đứng yên rồi bức bách hắc phải cởi hết quần áo ra. Ta dùng báng súng đập mạnh vào đầu một cái cho hắc té xỉu, rồi xẻo cái vật khả ố của hắc. Từ nay trở đi hắc chỉ còn đường làm thái giám, chứ không làm chồng ta được nữa.

Vi Tiểu Bảo vừa kinh hãi lại vừa buồn cười, nói:

- Nàng lớn mật làm càn như vậy là gây ra tai vạ không nhỏ đâu.

Công chúa cười hỏi:

- Làm gì mà gây tai vạ? Ta đã nhất tâm nhất chí với người thì dù có lấy hắc cũng chỉ là giả phu thê. Nói rút lại hắc sẽ là con rùa đen để cho người cưỡi sừng lên đầu.

Trong lòng Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ rất mau, nhưng vụ này ra ngoài sức tưởng tượng của gã nên gã chưa biết ứng phó bằng cách nào.

Công chúa lại hỏi:

- Những chuyện cường gian, vô lễ đều là giả tuốt. Nhưng ta găm thét la làng. Các người ở ngoài đều nghe tiếng cả. Phải vậy không?

Vi Tiểu Bảo gật đầu.

Công chúa mỉm cười nói tiếp:

- Đã thế thì chúng ta còn sợ gì nữa? Dù Ngô Tam Quế có tức giận cũng chỉ tức giận thẳng con lão làm điều trái phép.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Nếu hần bị nhát dao của nàng mà chết mất mạng thì làm thế nào?

Công chúa đáp:

- Xẻo cái đó thì làm sao mà chết được? ở hoang cung mấy nghìn tên thái giám đều bị xẻo cái đó, có chết tên nào đâu?

Vi Tiểu Bảo nói:

- Được rồi! Nhưng nàng phải nói một mực là hần định cưỡng gian, tay cầm dao để bức bách. Nàng liều chết kháng cự vươn tay đẩy hần ra. Người hần đã trần truồng, tay hần lại cầm dao, vì sợ giằng co mà tay dao của hần tự cắt cái đó đứt đi.

Công chúa vui đầu vào trong chăn cười hích hích khẽ nói:

- Phải rồi! Ta sẽ nói thế! Chính hần tự cắt của hần.

Vi Tiểu Bảo trở ra ngoài phòng đem chuyện Ngô ứng Hùng cầm dao cưỡng bách bị Công chúa hết sức kháng cự. Trong lúc giằng co, Ngô ứng Hùng đã tự cắt phải dương vật của mình, khẽ kể lại cho bọn thị vệ nghe.

Mọi người vừa kinh hãi vừa bật cười. Chúng còn cho là Ngô ứng Hùng lớn mật tà trời nên gặp phải sự báo ứng nhãn tiền.

Trong An Phụ viên xảy cuộc đại biến rồi, những gia tướng ở Vương phủ lập tức dập tắt ngọn lửa. Một mặt chúng báo tin cho Ngô Tam Quế, một mặt mời y sinh đến trị thương cho Ngô ứng Hùng.

Bọn ngự tiền thị vệ được Vi Tiểu Bảo cho hay Ngô ứng Hùng bị thương trong trường hợp nào, liền đồn đại ra ngoài. Cả gia tướng trong Vương phủ cũng chúng khẩu đồng từ đều nói là biến cố xảy ra vì thế tử đã vô lễ với Công chúa.

Mọi người thuật chuyện còn thêm mắm thêm muối vào cho có vẻ ly kỳ. Người thì kể: thế tử đã cưỡng bức lột quần áo Công chúa như thế nào, kể thì tả tình hình Công chúa hết sức kháng cự ra sao, la làng kêu cứu thế nào? Còn có người

mô tả cử động của thế tử lúc nổ súng để uy hiếp Công chúa. Họ bịa ra những câu sống động: thế tử đã dùng sức mạnh đè cổ Công chúa thế nào, Công chúa giằng co đưa đẩy ra sao, rồi dùng vào tay thế tử khiến lưỡi dao lướt qua, đưa đến chỗ xẻo đứt hạ bộ. Họ nói một cách rành mạch tựa hồ chính mắt mình trông thấy.

Bọn người thuật chuyện thi nhau mà nói, nói đến miệng phun bọt rãi bắn tứ tung. Người nghe đều trợn mắt há miệng, gật đầu không ngớt.

Sau chừng nửa giờ, Ngô Tam Quế được tin cấp báo, hốt hoảng lên ngựa chạy đến An Phụ viên. Lão quỳ xuống ngoài phòng Công chúa dập đầu tạ tội.

Lão thở hồng hộc, miệng không ngớt hô:

- Lão phu tội đáng muôn thác! Tội đáng muôn thác!

Vi Tiểu Bảo đứng bên nói:

- Xin Vương gia hãy đứng dậy. Để tiểu tướng vào nghe ngóng xem giọng lưỡi của Công chúa ra sao?

Ngô Tam Quế móc trong bọc ra một nắm ngọc phỉ thúy, nhét vào tay Vi Tiểu Bảo, khẽ nói:

- Vi huynh đệ! Tiểu vương hối hả chạy tới đây, không kịp lấy ngân phiếu. Chút ít châu báu này nhờ huynh đệ phân chia để thưởng cho anh em thị vệ. Vi huynh đệ đến trước mặt Công chúa xin đỡ lời nói giúp tiểu vương.

Vi Tiểu Bảo nhét châu báu vào tay Ngô Tam Quế để trả lại rồi đáp:

- Vương gia hãy bình tĩnh! Tiểu tướng làm được tới đây, nhất định hết sức làm cho tới đó. Tạm thời chưa dám nhận lãnh đồ ban thưởng của Vương gia, vì vụ này trọng đại quá, tiểu tướng chưa hiểu ý Công chúa ra sao?

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Hỡi ơi! Công chúa đây tính khí cao ngạo lắm mà lại là người trung trinh cương liệt. Nàng được cưng chiều rất mực trong các vị hoàng hoa khuê nữ. Cả Thái hậu và Hoàng thượng cũng phải nhường nhịn nàng mấy phần. Thế tử thực là... thực là lớn mặt thái quá!

Ngô Tam Quế đáp:

- Dạ đại Đứng thế! Vi huynh đệ ở trước mặt Công chúa ráng che chở giùm. Tiểu vương khẩn khoản ủy thác và hy vọng huynh đệ bao hàm cho.

Vi Tiểu Bảo gật đầu, vẻ mặt nghiêm trọng, gãi tiến lại gần cửa phòng Công chúa, đồng dạc hô:

- Khải bảm Công chúa! Bình Tây Vương gia thân hành đến tạ tội. Xin Công chúa nghĩ tới Vương gia là bậc lão thần có đại công với quốc gia mà phát lạc một cách khoan hồng.

Ngô Tam Quế khẽ nói:

- Đứng thế! Đứng thế! Nô tài là kẻ lão thần có công, xin Công chúa mở lượng khoan hồng phát lạc.

Sau một lúc lâu, trong phòng Công chúa vẫn yên lặng như tờ, không một tiếng động.

Vi Tiểu Bảo lại hô một lần nữa. Bỗng nghe đánh binh một tiếng, tựa hồ ghế đổ xuống đất.

Vi Tiểu Bảo và Ngô Tam Quế ngơ ngác nhìn nhau đầy vẻ kinh nghi.

Lại nghe tiếng cung nữ hốt hoảng la gọi:

- Công chúa! Công chúa! Xin Công chúa chớ liều mạng.

Ngô Tam Quế sợ xanh mặt bụng bảo dạ:

- Nếu Công chúa tự tử thì dù hiện giờ chưa chuẩn bị xong cũng đành phải lập tức khởi binh cứu sự vì tội bức tử Công chúa ta chẳng thể nào gánh nổi.

Lại nghe trong phòng có tiếng cung nữ khóc vang lên. Một tên cung nữ hốt hoảng chạy ra vừa khóc vừa la:

- Vi... Vi đô thống! Công... Công chúa điện hạ treo cổ lên xà nhà tự tử... Đô thống hãy mau mau vào cứu... cứu cấp.

Vi Tiểu Bảo ngần ngừ đáp:

- Bọn nô tài xông vào phòng Công chúa làm sao cho tiện?

Ngô Tam Quế khẽ đẩy lưng gãi:

- Trước việc cấp bách ta phải tòng quyền. Giải cứu Công chúa là điều khẩn yếu hơn hết.

Lão quay ra bảo gia tướng:

Mau ra kêu đại phu! Kêu đại phu cho mau!

Lão lại đẩy Vi Tiểu Bảo. Gã rảo bước vào phòng, thấy Công chúa nằm sóng suốt trên giường. Bấy, tám cung nữ đứng xung quanh khóc ròn. Vi Tiểu Bảo nói:

- Ta có thể dùng nội công cứu Công chúa hồi tỉnh.

Bọn cung nữ tránh ra một bên để nhường lối.

Công chúa hai mắt nhắm nghiền, hơi thở chỉ còn thoi thóp. Nơi cổ in vết dây đỏ hồng. Trên xà nhà đeo tòn ten một khúc dây đứt, còn nửa khúc rớt xuống bên giường. Một cái ghế đổ kênh dưới đất.

Vi Tiểu Bảo cười thầm nghĩ bụng:

- Màn kịch đóng hay quá!

Gã chạy lại bên giường đưa ngón tay chỉ mạnh vào môi nàng một cái.

Công chúa ú ớ một tiếng rồi từ từ mở mắt ra. Nàng thều thào nói:

- Ta... ta không muốn sống nữa.

Vi Tiểu Bảo năn nỉ:

- Thưa Công chúa! Công chúa tấm thân đáng giá vạn kim, không thể hủy hoại trong nhất đán. Xin bỏ hết mọi điều tức giận. Hiện Bình Tây Vương đang ở ngoài phòng dập đầu thỉnh tội.

Công chúa vừa khóc vừa nói:

- Ngươi... ngươi bảo hần phải mau mau giết thằng giặc đốn mặt đó đi.

Vi Tiểu Bảo xoay lưng lại che mắt bọn cung nữ rồi luồn tay vào trong chăn bẹo sau lưng nàng một cái.

Công chúa suýt phì cười, nhưng phải gắng gượng nín nhịn. Nàng thò móng tay bấm vào mu bàn tay Vi Tiểu Bảo một cái thật mạnh. Đoạn nàng lại bật tiếng khóc, thét lên:

- Ta không muốn sống nữa. Từ nay... ta... còn làm người thế nào được?

Ngô Tam Quế đứng ngoài phòng vắng nghe tiếng Công chúa khóc lóc biết là nàng tự sát nhưng chưa chết, mới yên tâm được một phần, miệng lão thở phào một cái như để trút mối lo âu.

Lão nghe nàng nói câu Từ nay ta còn làm người thế nào được? thì không khỏi nghĩ bụng:

Vụ này không thể trách y được. Hai đứa con nít gây gỗ động đao thương thì chớ, lại còn xảy chuyện bị thương. Lưỡi đao oan nghiệt cắt vào đâu chẳng cắt, lại xẻo trúng chỗ đó thì thật là số phận hẩm hiu. Sau này ứng Hùng có chữa khỏi thương, Công chúa cũng phải chịu một đời góa bụa. Bây giờ đành phải hết sức che giấu vụ này, đừng để đồn đại ra ngoài.

Lát sau Vi Tiểu Bảo ở trong phòng đi ra, gã không ngớt lắc đầu quây quây.

Ngô Tam Quế vội bước tới hỏi:

- Công chúa bảo sao?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đã cứu tỉnh y rồi, nhưng tính nết y rất cương cường, y bảo nhất định không ai khuyên can được, thế nào rồi cũng tự tử. Tiểu tướng đã dặn bọn cung nữ phải châu chực luôn bên mình Công chúa, chớ có lúc nào rời xa nửa bước.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Thưa Vương gia! Tiểu tướng còn lo nàng uống thuốc độc.

Ngô Tam Quế biến sắc gật đầu đáp:

- Đúng thế! Đúng thế! Cái đó phải lưu tâm đề phòng mới được.

Vi Tiểu Bảo khẽ đáp:

- Thưa Vương gia! Vạn nhất mà có chuyện gì xảy đến Công chúa thì tiểu tướng là kẻ phụng chỉ bảo vệ nàng, tất không bảo toàn được cái mạng nhỏ xiu. Khi đó xin Vương gia thu xếp giúp tiểu tướng bước đường về sau.

Ngô Tam Quế run lên hỏi:

- Bước đường về sau là bước đường gì?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hiện giờ chưa thể nói được. Tiểu tướng chỉ mong Công chúa vô sự, hết thầy mọi người đều bình yên. Có điều tính mạng là ở nơi nàng. Nếu nàng nhất định tự tuyệt thì có coi chừng để ngăn cản cũng chỉ được trong ba, bốn ngày đầu, chứ ai biết đâu mà coi chừng hàng tháng? Lòng riêng của tiểu tướng là mong sao Công chúa chóng hoàn hôn để về Vương phủ. Có thể tiểu tướng mới trút được phần nửa trách nhiệm.

Ngô Tam Quế mừng thầm thủng thảng nói:

- Nếu vậy chúng ta mau mau tổ chức hỷ sự để hoàn hôn. Thằng con nít nào loạn gây tai vạ mà được Vi huynh đệ hết sức cứu vãn, tiểu Vương rất lấy làm cảm kích, quyết chẳng để Vi huynh đệ gánh nặng mãi, nhưng chưa hiểu Công chúa... có ưng chịu chăng?

Lão nghĩ bụng:

- Thằng con mình đã thành phước nhân, chỉ còn mong ở chỗ Công chúa nhỏ tuổi chưa hiểu gì đến chuyện nam nữ. Nhất đao vừa qua có khi y chưa biết đã cắt vào chỗ nào, mà chịu hồ đồ làm lễ thành hôn là ván đã đóng thuyền, sau này còn nói gì được nữa? Không chừng y còn tưởng bao nhiêu đàn ông trong thiên hạ đều thế cả.

Vi Tiểu Bảo ghé vào tai lão nói thầm:

- Công chúa còn nhỏ tuổi chưa hiểu sự đời. Dù nàng có hiểu nhưng địa vị tôn quý, cũng không tiện nói ra miệng.

Ngô Tam Quế cả mừng, lẩm bẩm:

- Kiến thức của những bậc anh hùng đều tương tự như nhau.

Nhưng rồi lão lại mắng thầm:

- Con mẹ nó! Thằng lỏi này đâu phải là anh hùng mà coi gã ngang hàng với ta được

Ngoài miệng lão đáp:

- Dạ dạ! Vậy chúng ta cứ làm. Chẳng phải chúng ta lớn mật dám giấu diếm Hoàng thượng, nhưng đức vạn tuế, nhất nhật vạn cơ lo toan quốc sự cực kỳ mệt nhọc. Chúng ta là kẻ nô tài, hết dạ trung quân, không nên đưa những chuyện rườm rà vào tai Hoàng thượng. Thái hậu và Hoàng thượng hết lòng hết dạ thương yêu Công chúa mà nghe thấy chuyện này tất phải phiền lòng. Vì huynh đệ ơi! Yếu quyết của bọn quan liêu chúng ta là chỉ tâu lên những việc vui mừng, chớ đừng báo cáo những điều phiền não.

Vì Tiểu Bảo vỗ ngực, gõ đầu, khẳng khái đáp:

- Từ nay trở đi tiểu tướng hoàn toàn trông cậy vào sự tài bồi của Vương gia. Việc này tiểu tướng dĩ nhiên phải hy sinh thân mình để lo liệu cho xong những điều Vương gia dặn bảo.

Ngô Tam Quế luôn miệng tạ ơn.

Vì Tiểu Bảo lại nói:

- Có điều việc xảy ra đêm nay rất nhiều người chứng kiến. Nếu ai tiết lộ ra ngoài không phải trách nhiệm nơi tiểu tướng.

Ngô Tam Quế đáp:

- Cái đó đã hẳn.

Lão đã vận trù kế hoạch trong lòng: Điểm một toán binh mã giả làm quân cường đạo đến mai phục trước địa giới tỉnh Quảng Tây, chờ bọn Vì Tiểu Bảo trở về kinh là đón đường giết hết.

Quảng Tây là địa hạt của Tôn Diên Linh. Vợ Tôn Diên Linh là Khổng Tú Trinh, con gái của Định Nam Vương Khổng Hữu Đức.

Thái hậu đã thu nạp Khổng Tú Trinh làm con nuôi và phong làm Hòa Thạc cách cách. Nàng được triều đình rất sủng ái. Tình thế biên cảnh không yên, đạo tặc hoành hành bắt giết mệnh quan thì tội ấy đã có Khổng Tú Trinh gánh vác.

Vì Tiểu Bảo tuy là đứa nhỏ thông minh cơ biến, nhưng vẫn thua Ngô Tam Quế lão mưu thâm toán. Gã thấy lão vẻ mặt trầm tư chỉ cho là lão lo vụ này bị tiết lộ ra ngoài. Gã liền cười nói:

- Vương gia cứ yên lòng! Tiểu tướng xin hết sức ước thúc bọn thuộc hạ, bắt chúng bưng kín miệng mình không được bả đâu nói đấy.

*** *vietkiem.com* ***